

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR KOMMUNISTA PÁRT DÉLMAGYARORSZÁGI NAPILAPJA

Tüntetések és küldöttségjárások

jelzik azt a feszültséget, amely a dolgozók lelkében eleven erővel él a felemás koalíciós kormányzás tehetetlensége iránt. Mélyebb oka ennek a türelmetlenségnek abban rejlik, hogy a Baloldali Blokk hiába sürgeti a politikai helyzet teljes tisztázását és a reakciókiseprését a legnagyobb koalíciós pártból, a Kiszgazdapárt vezetői gyakori s ájtatoskodó mellébeszéléssel igyekeznek kibújni a fontos kötelezettség alól. Ez a főoka annak, hogy divergens, egymással ellenlétes erők működnek a kormányzatban, amelynek a nép érdekében való tevékenységét hatáson akadályozza a reakció és a nagytőke kulcspozíciókban működő képviselői. Ez az oka annak, hogy a koalíciós kormányzás tele van hibával és a különböző érdekcsoportok szempontjai érvényesülnek ott, ahol kizárólag a dolgozók érdekeit kellene szem előtt tartani. A politikai helyzet tisztázatlansága így hat ki az ország egész gazdasági életére és hogy ma a dolgozók ugyiszólván minden kategóriája nyomorog, elsősorban a Kiszgazdapárt huzavona-politikájának tulajdonítható.

A kiszgazdapárti pénzügyminiszter állapította meg, hogy a forint a legszilárdabb valuta Középeurópában, az ugyancsak kiszgazdapárti közellátási miniszter jelentette, hogy az ország élelmiszerkészlete fedezi az új termésig a lakosság szükségleteit. Mégis azt látjuk, hogy itt hiányzik a burgonya, ott a vetőmag, amott eltűnik a hagyma és sehol sincs a tojás. Közellátási anarchia uralkodik a meglévő készletek elosztása tekintetében és az iparcikkek árpolitikájában is teljes a zűrzavar. Az egész ország lakossága várja, követeli az árak gyors és alapos letörését, a feketézők kegyetlen megbüntetését, de az adminisztrációt és a gyors kivittelt a reakciók és a nagytőkék szörvös keze akadályozza, aminek következtében semmi sem történik, csak nagy szavak és ígéretek hangzanak, de azok aztán annál sürűbben.

A dolgozók már megelégedtek ezt az oktan huzavonát és ezért követelnek hangosan és erősen gyors megoldásokat a budapesti parlamentben éppúgy, mint a szegedi városházán és az ország minden részében. A polgári lapok, főleg a Kiszgazdapárt orgánumai a népnek ezt az ingerültségig fokozódott türelmetlenségét úgy igyekeznek beállítani, mintha ez valamelyik pártnak a politikai manővere volna. Azt írják, hogy nem látnak okot a tüntetésekre és elégedetlenségre, mert ha a dolgozók szó nélkül bírták az inflációs idők szörnyű szenvedéseit, akkor indokolatlan, hogy ma a stabilizációs korszakban robbanjanak ki az indulatok. Erre a cinikus és ostoba érvelésre csak azt válaszolhatjuk, hogy a dolgozókat az inflációs időkben éppen a munkáspártok hallatlan erőfeszítése tartotta vissza a lázadástól, mi voltunk azok, akik fegyelmeltük a tömegeinket, többtermelésre buzdítottuk a dolgozókat, mert meg akartuk teremteni a stabil forintot, a normális életlehetőségeket és a demokrácia gazdasági rendjét. A munkáspártok áldoztak ezért népszerűséget és mi teremtettük meg a forintot. A stabilizáció sikerült, de a dolgozók a saját bőrükön érzik, hogy az új gazdasági rend kiépítése nem a nép érdekeinek irányában halad. Emlékeznek az infláció embertelen szenvedéseire és irítoznak attól, hogy ez a helyzet ismét visszatérjen. Elénken emlékeznek a feketézők hősorára és ezért olyan ingerültek ma, amikor a reakciós sajtó tetetett naivitással semmi okot se lát az aggodalomra.

Hát nekik kevés okuk van erre, de annál több okuk van a dolgozóknak a felháborodásra azért, ami ma történik és ami mögött az inflációs mult rémképei fenyegetnek.

Ezért ingerült ma a tömeg, ezért tüntet és követel. Nem engedjük a stabilizáció eredményeit leeronítani és a demokrácia gazdasági rendjét ismét a kapitalisták, reakciók és feketézők vadászterületévé változtatni.

Burgonyát és tűzifát követelnek Szeged dolgozói

Munkásküldöttség fegyelmelt, de határozott hangon követelte a közellátási kormánybiztosától, hogy záros határidőn belül lássa el a várost a hiányzó közszükségleti cikkekkkel

Drákói szigorral büntessék a feketézőket és árdragítókat!

Szerdán visszajövünk!

(Szeged, december 6.) Borus, nedves, ködös decemberi délelőtt volt szombaton, mikor a Magyar Kommunista Párt szegedi törvényhatósági képviselőinek tagjai Farkas István elvtárs vezetésével munkásküldöttséget vezettek a közellátási kormánybiztoshoz. Tépett, szakadt és foltos ruhájú, agyonkínzott és csontig lesóványodott dolgozók mintegy 70 főnyi csoportja. Kivétel nélkül valamennyien rossz cipőben, de fegyelmeltet és méltóságát teljesen vonultak a torony alá.

Pálffy György főispánnak Farkas István elvtárs előadta, hogy a magyar dolgozók miután megteremtették a stabil pénzt, jogosan elvárják, hogy ellátásukról gondoskodás történjen. Mind- ezideig a dolgozókat ígéretekkel etették. A munkásság követeli, hogy burgonyát és tűzifát záros határidőn belül lássák el. A dolgozókat nem érdeklik a kifogások és nehézségek. A magyar dolgozók a forint megteremtésével bebizonyították, hogy csak rátermettség és akarat kérdése minden problémára.

Farkas elvtárs beszéde során a dolgozók küldöttsége közbekiáltásokkal adott hangot véleményüknek. Követelték a dolgozókat, hogy mondjanak le az olyan tisztviselők, akik nem tudják feladatukat ellátni. Kérdést intéztek a főispánhoz, hol van az a 469 vagon fa, amit Szegednek kiutaltak?

Bejelentette a küldöttség tiltakozását a Weil-házaspár kétszáz forintos büntetése ellen. Követelte a küldöttség, hogy a főispán forduljon táviratilag az igazságügyminiszterhez, hogy drákói szigorúsággal büntessék a feketéző árdragítókat. Ezenkívül előadta a küldöttség, hogy a főispán ugyancsak táviratban követelje az igazságügyminisztertől, hogy az utóbbi két hónapban tetten- ért feketézőket, árurejégeteket és árdragítókat állítsák a statáriális bíróság elé.

Pálffy György főispán, közellátási kormánybiztos válaszában rámutatott, hogyan képzelte el Szeged tűzifával való ellátását. Elmondta a közellátási kormánybiztos, hogy Szeged 30 vagon rendkívüli burgonyakiutalást kapott Bajáról. Kérte a főispán a küldöttséget, miután szállítási lehetőségei nincsenek, az üzemek bocsássák rendelkezésére autókat, hogy azokkal elhozhassák a burgonyát. A munkásság tiltakozott Pálffy főispán ilyen elképzelései ellen, követelték, hogy a főispán hívja be közmunkára a MATEOSZ-kocsikat, indítsa utnak hétfőn és keddre a burgonya Szegedre érkezék. Közben azonban felhívták Baját, ahol a MSZK azt a felvilágosítást adta, hogy Baján nincs 30 vagon burgonya, legfeljebb ha 1-2 vagonnal össze lehetne szedni a gazdálkodóktól. A közbekiáltások megállapították, hogy bohócot csináltak a főispánból a 30 vagon burgonya kiutalásával.

A dolgok ilyen módon való kifejlődése arra készítette a küldöttséget, hogy határidőt szabjon a közellátási kormánybiztosnak, mikorra szerezzen burgonyát. Megállapodás szerint szerdájig várnak a dolgozók és akkor ismét látogatást tesznek a főispánnál...

Ez a játék, ami a torony alatt folyt, a stabilizáció első pillanatában kezdődött. Dolgozóink megelégedtek azok a kiutalásokat, amelyekre semmit

sem kaptak. Ezalkalommal méltóságát teljesen és fegyelmeltet viselkedtek a dolgozók, de türelmük kifogyott! A közellátási kormánybiztosnak megbízatása értelmében el kell látnia Szegedet élelmiszerekkel. Miután papirossal nem lehet az éhes dolgozókat kielégíteni, a kormánybiztos feladata és munkaköre, hogy előteremtse a szükséges élelmiszert.

Minden elismerésünk a dolgozóké, akik ennyi önuralommal rendelkeznek. De nem lehet egyetlen hurt sem tufeszíteni, mert az elpattan. A dolgozók türelme is tufeszített, ezt a közellátási kormánybiztosnak tudomásul kell vennie. Szerdán a dolgozóknak burgonyát kell kapnia, mert tovább nem várnak és nem engedik magukat hitegetni! Ha szerdán Szegednek nem lesz burgonya, ismét látogatást tesz a munkásság a városházán...

Táviratok tömege kér gyors intézkedést

A küldöttség távozása után a főispán elrendelte, hogy táviratot küldjenek a miniszterelnöknek, a közellátási miniszternek, a földművelésügyi miniszternek, a Gazdasági Főtanácsnak és az igazságügyminiszternek a küldöttség követeléseinek előtérására. A miniszterelnöknek és a Gazdasági Főtanácsnak küldött táviratban a főispán rámutat-

tott, hogy a december 1-re ígért általános árcsökkentés még mindig nem következett be. A dolgozók türelme elérkezett legvégső határához, ezért sürgős intézkedést kért az árak letörése terén.

A földművelésügyi miniszternek küldött távirat a tűzifahelyzetet teszi szóvá. Szeged dolgozóinak ugyiszólván egyetlen kiló tűzifájuk nincs s ha nem történik gyors intézkedés, a helyzetért nem vállalható tovább a felelősség. Rámutat a táviratban a főispán, hogy Zala vármegye területén több ezer vagon fa vár elszállításra. Kéri, intézkedjék a földművelésügyi miniszter, hogy ebből a fából Szegednek is jelentős mennyiség jusson. A közellátási minisztertől burgonyát kért táviratban a főispán, nyomtatékosan hangsúlyozva, hogy a burgonya ne csak utalványon érkezék meg Szegedre, hanem ténylegesen, vagonokban is. Rámutatott táviratában a főispán, hogy a legutóbb Bács-Bodrog vármegye területéről Szeged részére kiutalt 30 vagon burgonya csak papíron van meg, mert a bács megyei gazdaság még be sem szolgáltatott. Az igazságügyminiszterhez küldött távirat a feketézők, árdragítók és spekulánsok ügyeinek visszamenőleges felülvizsgálatát kéri, hogy statáriális bíróság elé legyenek állíthatók.

A főispán egyébként hétfőn déli 12 órára pártközi értekezletet hívott össze a városházára a gazdasági helyzet megbeszélésére.

Rákosi Mátyás elvtárs közbelépésére január 1-re várható a tisztviselők fizetésemelése

A közalkalmazottak helyzetének javítása érdekében folytatott harcra számolt be a szegedi tisztviselői szakszervezet gyűlésén Szamai országos főtitkár

(Szeged, december 6.) Szombaton Szegedre érkezett Szamai Lajos elvtárs, a Városi Alkalmazottak Országos Szövetségének főtitkára. Ebből az alkalomból szombaton délen gyűlésre hívták össze a városháza közgyűlési termébe a városi alkalmazottak szakszervezetének tagjait. Résztvett a gyűlésen Tombácz Imre elvtárs is, a Magyar Kommunista Párt nemzeti gyűlési képviselője. A zsu- folásig megtelt teremben dr. Tölcséry László szakszervezeti elnök üdvözölte az országos főtitkárt.

Napirend előtt Kiss Andor tanácsos, a városi adóhivatal vezetője szólt fel és tolmácsolta a szakszervezeti tagoknak azt a kérését, hogy a karácsonyra való tekintettel szakszervezeti beszerzési csoport január 15-ig ne vonjon le részletet a tagoktól a különböző bevásárlások törlesztésére. A szakszervezet vezetősége hozzájárult a méltányos kérés teljesítéséhez.

Szamai Lajos főtitkár szólt fel ezután és részletesen ismertette a tisztviselőtársadalmat érdeklő problémákat. Szólt a közalkalmazottak nehéz helyzetéről és emelt hangon jelentette ki, hogy a köztisztviselők is megkövetelhetik az őket megillető létminimumot. A köztisztviselő jelenlegi fizetéséből nem tud megélni. Követelte, hogy a kormány váltsa be ígértét, amit a B-listá-

zás megkezdése előtt tett. Azt mondta akkor a kormány, hogy kisebb, de jobban fizetett tisztviselőgárdát akar. A tisztviselőgárda csökkentése megtörtént, most jöjjön a nagyobb fizetés. Emeljük fel a tisztviselői fizetéseket a létminimumnak megfelelően. A Városi Alkalmazottak Országos Szövetségébe tömörült tisztviselőtársadalomnak az a kívánsága, hogy a XV. fizetési osztálytól a VII.-ig fizetésemelés! hajtsanak végre oly módon, hogy a legkisebb tisztviselői fizetés 200 forint legyen.

Szamai főtitkár ezután azokról a tárgyalásairól számolt be, amelyeket vezető tényezőkkel folytatott a közalkalmazottak fizetésemelésének érdekében. Elmondta, hogy tárgyalta ezirányban a pénzügyminiszterrel és a belügyminiszterrel, sőt Rákosi Mátyás és Szakasits Árpád miniszterelnökhelyettesekkel. Tárgyalásainak akkor mutatkozott az első kézzelfogható eredménye, amikor Rákosi Mátyás elvtársnak tárta fel a tisztviselők nehéz helyzetét. Rákosi elvtárs magáévá tette azt a nézetet, hogy a demokratikus rendszer nem tűrheti el, hogy a köztisztviselő éhezzen. Rákosi elvtárs nem ígértett, hanem nyomban cselekedett! Azonnal érintkezésbe lépett a pénzügyminiszterrel és a rövid tanácskozásnak az lett az eredménye, hogy január elsejére várható a